

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku H. Spółki Akcyjnej w P.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta P., M.A., A.R., P. H., M. J.,
E.Z. i Fabryki Mebli "B." B.S.
Spółki Jawnej w G.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2015 r.,
na skutek skarg kasacyjnych uczestnika postępowania M.A.
oraz uczestników postępowania A.R. i P.H.
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt XV Ca (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną uczestników postępowania P.H. i A. R.;**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M.A.;**
- 3. oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 4. zasądza na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego:**
 - a) solidarnie od uczestników postępowania P. H. i A. R. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych);**

b) od uczestnika postępowania M.A. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych).

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie z wniosku H. S.A., przy udziale Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta P., M.A., A. R., P. H., M.J., E. Z. i Fabryki Mebli B. B. S. Sp. Jawna w G., o zasiedzenie, oddalił apelację uczestników postępowania M. A., A.R., P.H., M.J. i E. Z. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lutego 2012 r.

Od postanowienia z dnia 14 listopada 2013 r. wniesione zostały dwie skargi kasacyjne: jedna w imieniu uczestnika M.A. oraz druga w imieniu uczestników M.A., P.H. i A.R. Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2014 r. odrzucił drugą z tych skarg w części, w której została wniesiona w imieniu M. A.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2) k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, a zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. - również wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Każde z tych wymagań ma charakter odrębny; ich dochowanie przez skarżącego podlega wobec tego oddzielnemu badaniu. Rozwiązanie to, którego formalnym potwierdzeniem jest uregulowanie obu wymagań w odrębnych jednostkach redakcyjnych, związane jest z tym, że w postępowaniu kasacyjnym spełniają one odmienną funkcję. Konieczność przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia obejmuje wskazanie przez skarżącego, jakiego rodzaju naruszenia prawa zarzuca zaskarżonemu orzeczeniu, i podanie argumentacji mającej wykazać istnienie tych naruszeń. Z kolei wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie obejmuje wskazanie przyczyn, dla których Sąd Najwyższy powinien rozpoznać skargę, i przedstawienie motywacji mającej potwierdzać istnienie tych przyczyn. Oznacza to, że wskazanie przyczyn kasacyjnych i ich uzasadnienia nie może zastąpić wskazania podstaw kasacyjnych

i ich uzasadnienia, i na odwrót - wskazanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia nie może zastąpić wskazania przyczyn kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 2 grudnia 2003 r., II UZ 101/03, nie publ.).

Skarga kasacyjna wniesiona w imieniu uczestników P. H. oraz A. R. zawiera przytoczenie podstaw kasacyjnych, obejmujące zarzuty naruszenia konkretnych przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego, i wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, w którym zamieszczono sformułowane w postaci trzynastu pytań zagadnienia prawne. W części motywacyjnej skargi zawarto uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania, przedstawiające argumentację mającą przemawiać na rzecz występowania wskazanych zagadnień prawnych. Brak natomiast w skardze uzasadnienia podniesionych zarzutów naruszenia prawa. Nie jest bowiem takim uzasadnieniem odesłanie w wypadku każdego z tych zarzutów do motywacji poszczególnych zagadnień prawnych.

Skarga kasacyjna wniesiona w imieniu uczestników P.H. i A.R. nie odpowiada zatem wymaganiu określonymu w art. 398⁴ § 1 pkt 2) k.p.c. i podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w imieniu uczestnika M. A. od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 listopada 2014 r. W skardze tej wskazano, że

rozpoznanie jej przez Sąd Najwyższy ma uzasadniać występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego tego, czy podmiot wadliwie wpisany do księgi wieczystej jako właściciel nieruchomości może wnioskować o stwierdzenie nabycia jej własności przez zasiedzenie. Zagadnienie to nie jest jednak nowe i było już przedmiotem oceny Sądu Najwyższego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 r., III CZP 51/13, OSNC-ZD 2014, nr D, poz. 67).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w imieniu uczestnika M.A. (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawarty w odpowiedzi na skargi kasacyjne złożonej przez wnioskodawcę Sąd Najwyższy miał na względzie, że wnioskodawca wprawdzie prawidłowo żądał odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi wniesionej w imieniu uczestnika M. A., jednak nie umotywował prawidłowo tego żądania, natomiast w odniesieniu do skargi, którą wniesiono w imieniu uczestników P.H. i A. R., nie dostrzegł, że jest ona dotknięta wadą uzasadniającą jej odrzucenie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1934 r. CII 1677/34, Zb. Urz. 1935, poz. 204 oraz postanowienia z dnia 11 stycznia 2002 r. III CKN 563/01, nie publ., z dnia 29 marca 2011 r. IV CSK 593/10, nie publ. i z dnia 8 sierpnia 2012 r. II CSK 112/12, nie publ.).

W pozostałym zakresie o kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 3, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.